"Забудь, знайдеш кращого!" — слова лунали всюди...

ТаЛелека

"Забудь, знайдеш кращого!" — слова лунали всюди,
А в серці лелеки кричало: "А ви колись любили?"
Чи довіряли тіло, душу без остатку?
Легко казати "забудь", коли біль — як кара.
Коли було між вами щось більше, ніж ніжне торкання ваших вуст.
Як вирвати з пам'яті спільні почуття?
Лелека зітхнула, втомлено промовила:
"Ти був досвідом... досвідом болю, гострим, як лезо."
І в голосі з'явилась сталева міць:
"Ти більше не біль, ти — порожнеча.
Забудь мене навіки!" — кричала в небеса,
Пролітаючи над морем, де вітер все здува.
А десь в глибині кричало інше, слабке:
"Хотіла б звістки, знаку, що я ще потрібна..."
Як добре, що ніхто не чув той тихий стогін,
Захований глибоко, в душі самотній.